

ODPIS

[REDAKTOWANE], dnia 16 października 2014 roku

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: D W

Uczestnicy: 1. Minister Pracy i Polityki Społecznej,
2. Prokurator Generalny

S k a r g a k o n s t y t u c y j n a

Wnoszę o stwierdzenie, że § 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe jest sprzeczny z art. 92 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 21 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz z art. 16 ust. 1 i 19 ust. 6 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wyrokami z dnia września 2013 roku Sądu Rejonowego W
w sprawie sygn. akt oraz z dnia czerwca 2014 roku
Sądu Okręgowego w W w sprawie sygn. akt (odpis z
uzasadnieniem doręczony skarżącemu 31 lipca 2014 roku) zasądzone od
skarżącego na rzecz Skarbu Państwa kwotę zł stanowiącą równowartość
składek na ubezpieczenie emerytalno - rentowe, finansowanych, zgodnie z art. 16
ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, z własnych środków przez Sąd
Okręgowy w W z racji zatrudnienia skarżącego w tym Sądzie w roku
2006. Podstawą prawną rozstrzygnięć był § 10 rozporządzenia Ministra Pracy i

Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Powołanie i zastosowanie sprzecznej z Konstytucją i ustawą normy rozporządzenia naruszyło następujące konstytucyjne wolności i prawa skarżącego:

- wynikające z art. 64 ust. 1 Konstytucji prawo do własności i innych praw majątkowych poprzez przymusowe odebranie skarżącemu środków pieniężnych na podstawie aktu prawnego niezgodnego z Konstytucją RP i ustawą,
- wynikające z art. 2 i 7 Konstytucji prawo do rzetelnej legislacji,
- wynikający z art. 32 ust. 2 Konstytucji zakaz dyskryminacji, przez wprowadzenie do obrotu prawnego przez nieupoważniony do tego ustawowo organ władzy wykonawczej normy prawnej o charakterze sankcji.

Uzasadnienie:

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2007 roku składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, finansują z własnych środków, w równych częściach ubezpieczeniu i płatnicy składek.

Zgodnie z art. 19 ust. 6 powołanej wyżej ustawy, jeżeli do opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe jest zobowiązany więcej niż jeden płatnik składek, ubezpieczony jest zobowiązany zawiadomić wszystkich płatników składek o przekroczeniu kwoty rocznej podstawy wymiaru składek. Za skutki błędnego zawiadomienia powodującego nieopłacenie należnych składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe odpowiada ubezpieczony.

Skarżący w roku 2006 był pracownikiem Sądu Okręgowego w W
W tym roku doszło do przedwczesnego powiadomienia Sądu Okręgowego w

W , jako płatnika składek na ubezpieczenie emerytalno rentowe, o przekroczeniu kwoty rocznej podstawy wymiaru składek. W wyniku tego płatnik składek pokrył na rzecz ZUS całość uzupełniających składek (zarówno w części obciążającej płatnika i ubezpieczonego) oraz odsetki za zwłokę w zapłacie składek (także zarówno od części składek obciążających płatnika, jak i ubezpieczonego). Skarżący pokrył na rzecz Sądu Okręgowego w W składki w części obciążającej ubezpieczonego oraz całość odsetek (od obu części składki). Przedmiotem sporu zawisłego przed Sądem Rejonowym W pod sygn. była składka na ubezpieczenie emerytalno rentowe w części finansowanej z własnych środków przez Sąd Okręgowy w W

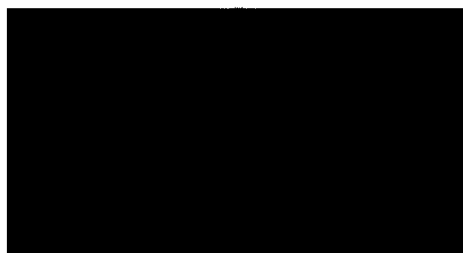
Sądy obu instancji w uzasadnieniach swych wyroków powołały jako prawną podstawę rozstrzygnięć § 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, według którego, w przypadku gdy ubezpieczony składając oświadczenie, o którym mowa w art. 19 ust. 5 ustawy, poda informacje niezgodne ze stanem faktycznym, tak że powstanie zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, jest on zobowiązany do spłacenia całości tego zadłużenia. Dyspozycję powołanego wyżej przepisu rozporządzenia sądy obu instancji wyłożyły jednoznacznie, rozumując, że całość zadłużenia stanowi całość składki, również w tej jej części finansowanej z własnych środków przez płatnika składek. Sąd Okręgowy w W w uzasadnieniu swojego wyroku z dnia czerwca 2014 roku stwierdził wręcz, że dyspozycja § 10 rozporządzenia ma charakter sankcji nałożonej na ubezpieczonego.

Norma wyrażona w § 10 rozporządzenia została wydana przez Ministra wbrew szczegółowemu upoważnieniu zawartemu w art. 21 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Artykuł ten stanowiący szczegółową delegację dla Ministra, uprawnia ten organ do określania szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek oraz wyłączenia z podstawy wymiaru składek

niektórych rodzajów przychodów. Delegacja ustawowa nie upoważniała Ministra ani do zmiany zasady finansowania składek przewidzianej w art. 16 ust. 1 ustawy (w równych częściach przez płatnika i ubezpieczonego), ani do definiowania w sposób sankcyjny odpowiedzialności ubezpieczonego za skutki błędnego powiadomienia. Skutkiem błędnego powiadomienia dla ubezpieczonego jest obowiązek zapłaty odsetek za zwłokę w zapłacie, a wprowadzenie dodatkowej sankcji w postaci przełożenia obowiązku finansowania części składki z płatnika na ubezpieczonego jest niewłaściwe, nie tylko ze względów konstytucyjnych, ale również pragmatycznych.

Odpis wyroku sądu II instancji z uzasadnieniem doręczono skarżącemu w dniu 31 lipca 2014 roku i od tej daty liczony jest 3 miesięczny termin na złożenie skargi konstytucyjnej.

Wobec powyższego wnoszę jak na wstępie.

w załączeniu:

- odpis wyroku Sądu Rejonowego W z dnia września 2013 roku sygn. akt ,
- odpis wyroku Sądu Okręgowego w W z dnia czerwca 2014 roku sygn. akt ,
- pismo z doręczeniem odpisu wyroku sądu II instancji w dniu 31 lipca 2014 roku,
- dwa odpisy pisma z załącznikami.